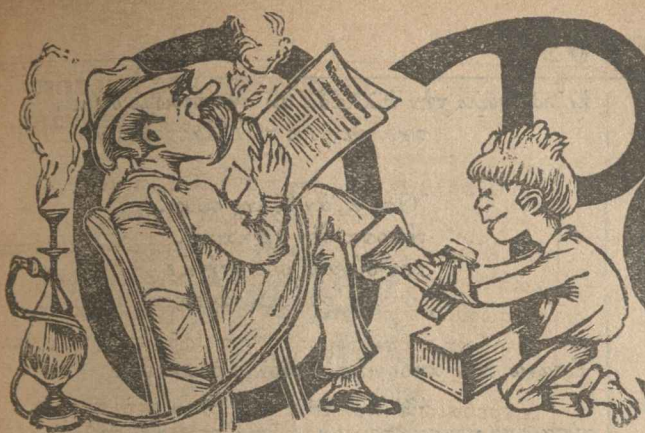

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἱ ὲ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι.

Ὁκτωβρίου μηνὸς εἰκοστή,
μία δίκη τὰ μάλ' ἀγαστή.

Χίλια μετρῶ καὶ ἐνῆα,
φουρτούναις ἑστὸν ντουναῖ.

**Στρέφει στήν νέα νότα
καὶ ὁ Φασουλῆς τὰ νῶτα.**

Σήκω, σακάτικο κορμί,
σήκω, βρὲ μπεχλιβάνη...
ἑστὸ Ράκοβον ὀλοφυρμοὶ
καὶ μὲς'στὴ Νεγκοδάνη.

Κύτταξε γύρω σου φωτιὰ
καὶ νέων φόνων δράματα,
καὶ κάνε τέσσερα ταῦτις
ν'ἀκούσης πάλι κλάμματα.

ἔχουνε γυναικόπαιδα γυμνά καὶ ἀπελπισμένα,
καὶ ἔχουν γιὰ σπῆτι τὸ βουνο
καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανὸ,
ἐλπίδα πῶς ἀπὸ φονιά θὰ πέσουνε σφαγμένα.

Ὁ Φερδινάνδου τὰ θεριὰ ἑστηκώσανε καὶ πάλι
σὰν πρῶτα τὸ κεφάλι,
μὲς'στὰ μοῦτρα τῆς Φραγκιᾶς πετοῦν ἀστεΐαις νόταις
καὶ Μακεδόνες ἀδελφοὺς τοὺς σφάζουνε σὰν κόττες.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν ἀχαμνὸ,
τὸν ρακενδύτη, τὸν γυμνὸ,
καὶ τὸν ἀφωπλισμένον;

Οἱ Φράγκοι τὸν κτυποῦν βαρεῖα
καὶ ἔμπρὸς'στοῦ Κρούμου τὰ θεριὰ
τὸν ἔχουνε δεμένο.

Λυσσοδένουν τὰ γυμνά τῶν Μακεδόνων χέρια
καὶ τοὺς Σαράφωφ χορηγοῦν ἀνόγια γιὰ μαχαίρια,
καὶ λέν: σπαθιὰ τροχίζετε
καὶ ἀλύπητα ξεσχίζετε

τῆς σάρκεος Μακεδόνων
πρὸς δόξαν τῶν αἰώνων.

Κτύπα καὶ μὴ σὲ μέλη,
περίδοξος ἀγέλη,
καὶ ἐγὼ προστάτης στέκω
μὲ τέσσερα τὰ μάτια,
καὶ στέφανο σου πλέκω
μ'ἀνθρώπινα κομμάτια.

Χυμάτε, σαρκιοδόρα
καὶ σπέρματα δαιμόνων,
καὶ ἐγὼ τὰ χέρια τώρα
κρατῶ τῶν Μακεδόνων.

Μ'ἀκούσαν οἱ καυμένοι
καὶ εἶναι καλὰ δεμένοι.
Καὶ βάλτε τοὺς φωτιὰ
καὶ δώστε τοὺς'στ'αὐτιά.

Καὶ σκούζετε καὶ χαίρετε,
γιὰ σᾶς δὲν εἶναι νόμοι,
φοβέραις, παρακάλια.

Καὶ ἐπὶ πινάκων φέρετε
σ'ἐμένα τὴν Σαλωμὴν
ραγιάδικα κεφάλια.

Τρόχιζε τὴν λεπίδα
καὶ ἐπὶ πτωμάτων πῆδα,
καλέ μας Ἀσκούδάρη.

Μὲ νόταις μὴν προσοῖαι,
σὺ τῆς Εὐρώπης εἶσαι
καύχημα καὶ καυχή.

Κι' αν τὸ χρυσὸ σου χέρι σφάζει καὶ πυροπολῇ
τῆς νότιας δὲν τῆς γράφει γὰρ σὲ τὸν προσφιλῆ,
κι' αν τυπικῶς τῆς στέλλῃ στῆς Βουλγαρίας τὰ γράμματα,
μὰ γράφονται μονάχα γὰρ μερικὰ ψοφίμια,
ποῦ θέλουνε κι' ἐκεῖνα σὰν ἀνθρώποι ν' ἀμύνωνται
καὶ θύματα φονιάδων ἀφώνως νὰ μὴ γίνωνται.

Ὁ Βούλγαρος αν κόψῃ, δῆλωση, πυροπολήσῃ,
κανεὶς δὲν θὰ μιλήσῃ.
Βαρεῖτε τοὺς ραγιαδες, ἀσίκικα παιδιὰ,
κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας δὲν βγάζει τσιμουδιά,
καὶ μ' ὅλη τὴν ψυχὴ του
σὺς δίνει τὴν εὐχὴ του.

Αἷμα παληοραγιαδῶν ἄς τρέξῃ κρουνηδόν,
αν δὲ ποτὲ κανέναν Ἑλληνομακεδόν
ὑπέμαχος γενναῖος προβάλλῃ σὰν καὶ πρῶτα,
εὐθύς πρὸς τὴν Ἑλλάδα θ' ἀποσταλῇ μιὰ νότα,
κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας φορῶντας τὴν τιάρα του
θὰ σηκωθῇ κι' ἐκεῖνος νὰ δώσῃ τὴν κατάρρα του.

Ἀλύπητα κτυπᾶτε,
σουβλίζετε, τρυπᾶτε,
παντοῦ φωτιά καὶ πίσσα.

Εὐφραίνει διπλωμάτας
καὶ φίλους παραστάτας
σκρκῶν καμμένων κνίσσα.

Σεῖς εἰσθε τὴν ἀνφάν γκατέ,
καὶ δὲν ἀγάπησε ποτὲ
ἡ φάρα τῶν μεγάλων
κανενὰ λαὸν ἄλλον,
ὅσον τοῦ Κρούμου τοὺς σφαγεῖς,
τοὺς ἀληθῶς νομοταγεῖς.

Τοιοῦτος εὐγενὴς λαὸς σὺν κόσμον πληθυνθήτω,
τοιοῦτος εὐγενὴς λαὸς σφαζέτω δίχως φόβον,
καὶ πάλιν ὡς θυμιάμα σ' ἐμῆς κατευθυνθήτω
ὁ θρῆνος τῆς Νεγκόδωνης κι' ἐκεῖνος τῶν Ρακόδων.

Μνήσθητι, Κύριε, κι' αὐτοῦ τοῦ τῆς Καντερβουρίας,
ὅπου προσεύχεται ἔνθακρος ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας,
καὶ τὸν εὐθὺν ὀρθοτομεῖ τῆς ἀληθείας λόγον
κι' ἀγανακτεῖ σὴν ἀμυνὰν ραγιαδῶν ἀναγῶγων.

Ἄλλ' ὅμως ἄς ὑμνήσωμεν, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐμεῖς
αὐταῖς τῆς Βουλγαρόφιλης Μυλλαῖδες καὶ τῆς Μίς,
ποῦ ξεσπαθόνουν καθ' ἡμῶν, τῶν μικρῶν βαρδάρων,
καὶ μήτε σὺν λένε κἄν τοὺς φόνους τῶν Βουλγάρων.

Σύ, ραγια, καὶ τώρα στάσου,
ρίξε κάτω τὰ ραματά σου,
κι' ἔλα σταύρωσε τὰ χέρια
μὲ τὴν Σόφικα τὰ ξεφτέρικα.

Πῆσε πάλι κατὰ γῆς
καὶ μὴ δώσης κἄν γροθιά,
κι' ἐτοίμασσε νὰ σφαγῇς
μὲ Βουλγαρικὰ σπαθιά.

Μὴ συμφῶνως μὲ τοὺς νόμους ἀμυνθῇς τοὺς ἀνθρωπίνους
κατ' ἀρπαγῶν, κατὰ λύκων,

ἄλλως πάλι τὴν Ἑλλάδα θὰ τὴν φέρωμε σ' ἐκεῖνον
τοὺς κειροὺς τῶν Πατσιφίκων.

Ὅσο κι' αν θέλῃς σφύριζε,
τίποτα δὲν θὰ κάμῃς,
τὴν δύναμί σου στήριξε
μονάχα σ' τὰς Δυνάμεις.

Ἐπάνω τῶν ἀκούμπα τὸ δόλιο σου κεφάλι
καὶ πρόσμεν' ἐν σιγῇ...
αὐταῖς σὲ προστατεύουν νὰ σφάζεσαι καὶ πάλι
σὰν κότα, σὰν τραγί.

Τουλάχιστον, Εὐρώπη, σὲ τοῦτο τὸ μαρτύριο
ἐπέτρεψέ μου κι' ἄλλο τραγὸν συλλαλητήριο.
Ἄς εἶναι, κάμε τέτοιον... κι' ἐγὼ τὰ κάνω γὰρ...
σκυλὶ ποῦ δὲν δαγκώνει πολὺ συχνὰ φωνάζει.

Κι' αν ἀπαθὴς ἀκούω τὰ τόσα κολαφίσματα
κι' αν σφάγιον σὲ βλέπω,
ἐν τούτοις σ' ἐπιτρέπω
νὰ γράφῃς καὶ ψήφισματα,
καὶ τέτοια νὰ μοῦ δείχνῃς καὶ μὲ τὰ δρό σου χέρια,
ὅμως μὴν πιάνῃς ὅπλα, μὴν ἀκονᾷς μαχαίρια.

Ἔνοια σου, μὴ σὲ μέλῃ... κι' ἐγὼ ποῦ λές σὰν πρῶτα
φροντίζω περὶ σοῦ,
ἀλλ' ὡς ἐκ περισσοῦ
στέλλε καὶ καμμιὰ νότα.

Κι' αν δὲν σ' ἀφήσουν αἷμα,
μὰ σὺ γὰρ τὸ χαντήρι μου
μὲ τὰ χαρτιά πολέμα
μονάχα, κκομοίρη μου.

Μὲ τὸ κεφάλι κάτω μὲ πρὸς τοὺς Βουλγάρους στήθε,
μὲ τὴν ψυχὴ σὲ τὸ στόμα σὰν ἐρπετὰ νὰ σύρεσθε,
κι' ὅλοι σας τὴν Εὐρώπη νὰ τὴν εὐχαριστήτε,
ὅπου σὰς ἐπιτρέπει καὶ νὰ διαμαρτυρεσθε.

Ἐλα, καλέ μου Βούλγαρε, καὶ κόψε με ν' ἀγιάσω...
τὸ θέλουν αἱ προστατίδες τουφέκι νὰ μὴν πιάνω,
κι' ὅταν αὐταῖς τὸ θέλουνε γὰρ μὲ τιμὴ μεγάλη
νᾶμαι χωρὶς κεφάλι.

Γι' αὐταῖς μὲ σύρουν μὲ σιγὴν
ὡς ἀνὸν ἐπὶ σφαγὴν,
κι' ὀνογονδούρων δέχομαι κολάφους καὶ λακτίσματα,
πλὴν κι' ὅταν γίνομαι λῶμα
μέσα σ' ὅτῃς γῆς τὸ χῶμα,
καὶ τότε νόταις σὴν Φραγκιά θὰ στέλλω καὶ ψήφισματα,
καὶ φιλελλήνων στόματα θὰ λένε κεχηνότα:
νὰν ἔλαφρὸ τὸ χῶμα σου σὰν ψήφισμα, σὰν νότα.

Π. — Θαρρῶ πολλὰ πὼς ὁμιλεῖς περὶ Μακεδονίας,
μὰ δὲν μοῦ λές καὶ τίποτα περὶ τῆς Γερμανίας;

**Μόλτικε καὶ Χάρδεν δίκη,
ὅπου σὲ πζάνει φρίκη.**

Φ. — Νεφέλι σεῖς αἰώνια, μὲ τὴν γοργὴν μας πτῆσιν
ἄς φέρωμεν τὴν δροσερὰν κι' εὐκλινῆτόν μας φύσιν
σὴν Τραπεζάν τὴν Στρογγυλὴν τῶν ὁμοφυλοφίλων
τῆς Γερμανίας, τῆς κλεινῆς.

ποῦ κάποιος Χάρδεν ἀγενής
καὶ τοὺς ἐκοπάνισε μὲ τὸ τραχύ του φέλλον.

Εἰπε νὰ καλέσωμεν καὶ τὸν Ἀριστοφάνη,
τὸν κωμῶδον τὸν πάνυ,
καὶ τὴν Τραπεζάν στρογγυλὰς Βαρώνων καὶ Κομήτων
καὶ στρογγυλότητος γυμνὰς πολλῶν ἐξοχοτήτων.

Ψάλλωμεν Μόλτικε στρατηγούς
καὶ στρατευμάτων ἀρχηγούς,
ψάλλωμεν ἀνδρας εὐστατεῖς
καὶ κορυφαίους τῆς Αὐλῆς,
τοὺς ἰδρυτὰς τοὺς προσφιλεῖς
μὲς Τραπεζῆς Στρογγυλῆς.

Νεφέλι σεῖς αἰώνια
πᾶμε σὲ Βερολίνον,
ἀλλὰ καὶ σὺ δαιμόνιε
τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων
Ἀριστοφάνη κωμῶδε,
τὸν πύργον τοῦ Λινάρ ἰδε,
τὸν πύργον τὸν διάσημον καὶ τὸν μυστηριώδη,
καὶ πρῆψε μ' ἀρώματα τῶν εὐγενῶν εὐώδη.

Ἐὰν γλυκοκελάδῃς καὶ σ' τοὺς παρόντας χρόνους
τῆς Πρίγκηπας, τοὺς Κόμητας, καὶ πάντας τοὺς Βαρόνους,
τὴν Τραπεζάν τὴν Στρογγυλὴν καὶ τὴν βλακεία
τῆς Τραπεζῆς Στρογγυλῆς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Εὐοὶ κι' ὁ μέγας Ὁλεμβουργ, ὁ Πρίγκηψ ὁ μακάριος,
ποῦ μόνο μὲ τὰ στρογγυλὰ
ζητοῦσε σώνει καὶ καλὰ
νὰ γίνῃ Καγκελάριος.

Ἐμπρὸς σ' τοῦ πύργου τὸν βωμόν,
ὅμως ἄς τύχη παρ' ἡμῶν
μὲς ὁδὸς σπανίας
κι' ὁ Χοχενάου τῆς Αὐλῆς,
καὶ τοῦτος μέγας καὶ πολὺς
Κόμης τῆς Γερμανίας.

Ἐλᾶτε ν' ἀνυμνήσωμεν
τὰς ἑξοχότητας τῶν,
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν
τὰς στρογγυλότητας τῶν.

Τραγοῦδ' Ἀριστοφάνη μιὰ κλίκα σεβαστή,
προδὶ καὶ ντονερότερο εἶπε Γερμανιστὶ,
ἀλλ' ὅμως μὴν ξεχάσης νὰ πῇς κι' Ἑλληνιστὶ
σὲ πρόσωπον ἐκείνου, σὲ πρόσωπον αὐτοῦ:
στοῦ φτοῦ, καὶ κόντρα φτοῦ.

Μέγας ὁ πύργος τοῦ Λινάρ... τῆς εὐγενείας θρεμνικῆς
μετεμορφώοντο σ' αὐτὸν μὲ χωρικὰ φορέματα,
καὶ μετὰ τῶν ἀρχαίων συναλλαγὴ τιμῆς,
καὶ λένε σ' τοῦ Λινάρ ἐκεῖ
πῶς δὲν ἐπήγγαγε Κικῆ,
μήτε Κοκὼ καμμιὰ.

Ὁ Μόλτκε δὲ περιφανῆς
καὶ τὸσον στρογγυλομανῆς,
αὐτὸς ὁ φέρων ὄνομα μεγάλου στρατιώτου,
αὐτὸς, ποῦ τὸν στεφάνωσαν μαχῶν ἐνδόξων νίκαι,
τὸν Ὀλεμβουργ τὸν Φίλιππα τὸν ἔλεγε χρυσό του,
καὶ τέλος τὸν Ναθαναήλ ὁ Φίλιππος εὐρῆκε.

Εἶναι κανέναν νὰ γελά
ν' ἀκούς κοτζάμ κρεμανταλά
νὰ λέγῃ σ' ἐνα Πρίγκηπα μουστακαλή : μικροῦλι μου,
πουλάκι μου, χρυσοῦλι μου.

Καὶ νάζικα τοῦκανε πολλὰ
καὶ τώρα καὶ προτήτερα,
κι' ὁ Μόλτκε πέρασε καλὰ
κι' ὁ Πρίγκηπας καλλίτερα.

Ἵμνήσωμεν τὸν στρατηγόν, ποῦ τὸ καλὸν ὀρέγεται,
μὰ Χέζερελ ὁ Φρούραρχος τοῦ Βερολίνου λέγεται,
κι' αὐτὸς τοῦ Μόλτκε τάψαλε διὰ βοῆς μεγάλης,
κι' ἂν τώρα τὴν Γερμανικὴν κατάληξιν τοῦ βγάλης,
θὰ μείνῃ λέξις πρέπουσα κι' ἀρμόζουσα τὰ μάλα
στῶν ἱπποτῶν τῆς Στρογγυλῆς τὰ κλέη τὰ μεγάλα.

Π. — Ἐλάτε χαιρετήσετε, Νεφέλ' ἐρατεινά,
τὸν Κοῦνο Μόλτκε τῶν μαχῶν, ἀλλὰ καὶ κουνενέ,
ποῦ λέν πῶς καὶ τοῦ Πρίγκηπος ἀκόμη τὸ μαντύλι
μὲ φλογερὰ φιλήματα μάτς μούτς τὸ κατεφίλει.

Τρία μαντύλια μόνο θὰ μείνουν στοὺς αἰῶνας
κι' ἐνδοῦα τὰ κηρύττω,
ἓνα τῆς Σπυριδούλας, ἄλλο τῆς Δυσδαϊμόνας,
κι' αὐτοῦ τοῦ Πρίντσες τρίτο.

Παιδί τοῦ γέρο-Μόλτκε, κλαῖω καὶ τὸνομά σου
καὶ τὰ παράσημά σου.
Τί κῆρυμα τέτοιο τέλος' στοὺς ἄθλους του νὰ δώσης
καὶ τὸ λαμπρὸ σπαθί σου νὰ κατακηλιδώσης.

Ἀμμέ κι' ὁ κύριος Λεκόντ, ὁ σπαθοφόρος Γάλλος ;
καὶ τοῦτος ἐπαφροδίτος κι' ἀκόλουθος μεγάλος,
κι' ἂν πῆγαινε μὲ τοὺς λοιποὺς εἰς τοῦ Λινάρ' ἐκεῖ
γὰρ τὸ Μαρόκο τῶκανε καὶ τὴν πολιτικὴν,
κι' οἱ φίλοι Γάλλοι σίγουρα θὰ δρέψουν στεφάνους
ἂν στείλουν τὸν Λεκόντ' στοὺς δὴδ Μαροκκηνούς Σουλτάνους.

Δεῦτε νὰ στεφανώσωμεν τοῦ Χάρδεν τὸ κοντύλι
τὸ τίμιο, τὸ δυνατὸ,
ποῦ μ' αἰσκαρεύτηκαν μ' αὐτὸ
τῆς Στρογγυλῆς οἱ φίλοι.

Ἀπύλωτον τὸ στόμα τοῦ στοῦ Μέλлонτος τὰς στήλας
αὐτοῦ τοῦ Πύργου τοῦ Λινάρ' διέρρηξε τὰς πύλας,
αὐτὸ μὰς ἀπεκάλυψε σφριγώσας στρογγυλότητας
κι' ἀβράς ἐρασιμότητας.

Καὶ σήμερα μὲ μούτσουνα κυττάζουμε περίλυπα
τὸν Χοχενάου τῆς Αὐλῆς, μὰ καὶ τὸν Πρίντς τὸν Φίλιππα,
κι' ἄς φαντασθῇ καθένας νοῦς
τί κλέος γὰρ τοὺς Γερμανούς,
ἂν μὲ τὴν δύναμιν ἐδρῶν
τῆς Στρογγυλῆς Τραπεζίης δρῶν
τὴν ἐδραν κατελάμβανε τὴν πρώτην τῆς Διαιτήσεως
κι' ἐλάμπρυνε τὰς ἐδρας τῆς σὰν Ζεὺς ἐδροβρεμέτης.

Τρεῖς χαῖρε, διαβόητος ὁμοφυλοφιλία,
ποῦ τόσα κατελάσπωνες ἀρχαῖα μεγαλεῖα,
καὶ τώρα τζάκια χάνονται μεγαλουσιάνων πρώτων
μέσῃ σὲ τρυφερότητας ἀνδροπρεπῶν ἐρώτων,

καὶ πνίγονται σὲ θάλασσα χωρὶς νὰ βρῖσκουν πᾶσι
κι' ὅλοι φωνάζουν : ἅπατα κι' ἀκόμη παρακάτω.

Φ. — Ἀλλ' ὅμως ποῖος θρίαμβος τῆς Θέμιδος μεγάλης
μεγάλους κατεπόντισε
κι' ἐξήστραψε κι' ἐβρόντησε
μὲ τὸ παρθένον κάλλος.

Μέγας αὐτὸς ὁ Κάιζερ κι' ἡ Θέμις του τρανή,
ποῦ γὰρ μεγάλους καὶ μικροὺς ποτὲ δὲν ἀδρανεῖ.
Μέγας αὐτὸς ὁ Κάιζερ, μαστίζων ἀμειλίκτως...
μήτε γὰρ τίτλους ἔλεος, μήτε γὰρ φίλους οἰκτος.

Καὶ Λεοπόλδοι Πρίγκηπες καθὼς καὶ Φρειδερίκοι
μ' προστὰ' στὴν Θέμιδα σιγοῦν
καὶ τουρτουρίζουν καὶ ριγοῦν
καὶ τοὺς συνέχει φρίκη.

Ἐκεῖ δὲν εἶναι ρήτορες μονάχα καὶ λογάδες
καὶ μήτε τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν ραγιάδες,
ὅπου κανέναν δὲν μπορεῖ μ' ὅλην τὴν διάνοιαν
καλὰ νὰ καταλάβῃ
πῶς ζοῦμ' ἐλευθεροὶ κι' ἐμεῖς μόνον κατ' ἐπιφάνειαν,
μὰ κατὰ βάθος σκλάβοι.

Τὸ ξέρουν πῶς δὲν εἶν' ἐκεῖ μὰ φοβιτσάρια Θέμις,
ὅπου σὰν λέγεσαι μικρὸς ἐνώπιόν τῆς τρέμεις,
κι' ὁ νόμος κανενὸς ποτὲ δὲν φαίνεται κοπέλι,
μὰ κι' ἡ πορφύρα γίνεται πρὸς χάριν τοῦ κουρέλι,
κι' ἂν λέγεσαι καὶ Κάιζερ καὶ πρῶτος τῶν Καισάρων
ἀπὸ ταῦτ' ἐστὼν δάσκαλος σὲ φέρουν ἄρον ἄρον.

Ὅπου κι' ὁ πρῶτος μασκαρᾶς, ὅπου κι' ὁ πρῶτος μούλις,
καὶ κάθε σαχλοπίθηκος
ὑπερφυῶς ἀνήθικος,
κάνει τὸν νόμο νὰ γενῇ κοπέλι τοῦ καὶ δούλος.

Ὅπου κυττᾶς εὐδαίμονας τοὺς κυνικοὺς Μενίππους
καὶ Χάρδεν δὲν εὐρίσκονται νὰ ξεσκεπάσουν ρύπους,
ὅπου γὰρ τὴν φαυλότητα στήνουν βωμοὺς λατρείας
καὶ δὲν ὑπάρχει Νέμεσις δικαίας τιμωρίας.

Ὅπου τὸν νόμο βλέπομε γὰρ τοὺς τρανοὺς ἀόρατο
καὶ κρίνεται καθεὶς χρηστὸς ἀντάξιος Λεκάνης,
ἐκεῖ τὸ κράτος, Περικλῆς, κλάψε το καὶ συχώρα το,
καὶ δὲν σοῦ μένει τίποτε καλλίτερο νὰ κάνῃς,
παρὰ τὸν Πύργο τοῦ Λινάρ' νὰ πῆς νὰ πῆς ἀλευρί
κι' ὁ Μόλτκε μὲ τὸν Ὀλεμβουργ καὶ τὸν Λεκόντ νὰ σ' εὐφρῇ.

Π. — Κι' ἀφοῦ δι' ἐδρας γίνεται μεγάλος λόγος τώρα
δεξοῦ καὶ σὺ στὴν ἐδρά σου μὰ μ' ἀπαστουνῶν σπαλιόρα.

Καὶ καμπόσας ποιητέας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαῖρε, ραπτικὴ τεχνίτη, Γεωργία Παπαϊωάννου,
τοῦ χωρὶς στιγμή νὰ πᾶς
δὸς τοῦ κῆβος, δὸς τοῦ κῆβος
ἔλκε τοὺς κομψομένους τῆς κλεινῆς ἰοστεφάνου.
Πάλι στὴν ὁδὸν Σταδίου κραταῖος φωτοβολεῖς,
πάλι μὲ κοστούμια νέα τοὺς πελάτας προσκαλεῖς,
πάλι μὲ τῆς νέας μόδες ξετρελλαίνεις τὸν καθένα,
πάλι κάνεις φιγουρίνι τῆς κομψότητος κι' ἐμέναν.

Λαμπρὸν καὶ τῶν Ἡθοποιῶν τὸ νέον τὸ Δελτίον,
ἔχον κι' εἰκόνας γλαφυρὰς καλλιτεχνῶν παντοίων.